

Fener Adası Maceraları

BÜYÜLÜ ZİNDAN

Zümrüt Tanriöven

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır. Babam bana bu dünyaların nasıl oluştuğunu öğretirken de aynı hissi yaşamaya devam ettim. Annem ve kardeşim bu yolda desteklerken, benimle beraber gülümseyerek karakterlerimin çeşitlenmesine yardım ettiler hep. Hayal gücü ve tüm dünyalarım benim en yakın arkadaşlarım. Daha eğlenceli ihtimallerin ya da daha etkileyici kasvetlerin olduğu başka yerler tanımadım hiç.

Her zaman yeni ve cesur savaşçıları sevmişimdir. Her okurum gibi onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşı'nı nazgulere ve orklara karşı vermişti, Almanlar'a karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaşım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Fantazi insandır ve etrafınızda görüp, sizin zihninizde yorumlanan her şeydir. Bu yüzden büyümekle hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Karakterlerle maceralara koşmak, düşünülenden daha çok faydaya sahiptir. Üstelik unutmamak gerekir ki Mustafa Kemal Atatürk, Tesla, Edison, Einstein ve bildiğiniz, hatırladığınız bütün büyük adamlar hayalperesttir. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

Okuma yazma öğrendiğimden beri yazar olacağıma her zaman inanmış, babama...

* * *

Adalı olmak nedir biliyor musunuz?
Şimdi tam da bunu öğrenmek üzeresiniz;
İçinden çıkması imkânsız bu sislere dalmaya
hazırsanız tabii...

Fener Adası Maceraları

KARAKTERLER

LUNA

Demir'in en yakın arkadaşı. Bitkilerle arası çok iyi, aynı zamanda iyi bir denizci.

DEMİR

Lider ruhlu, her zaman bir çıkış kapısı bulabilen, tam bir savaşçı. Gülümsemesi ise ünlü.

FERMAN

Asi ve cesur. Başkan'ın oğlu ama babasına hiç benzemiyor. Oathria'da liderdi. Mükemmel bir dövüşçü.

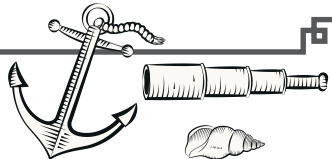
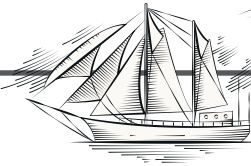
BARUT

Gözü kara. Arkadaşları için her şeyi yapabilecek, gerçek bir kahraman ruhu var onda.

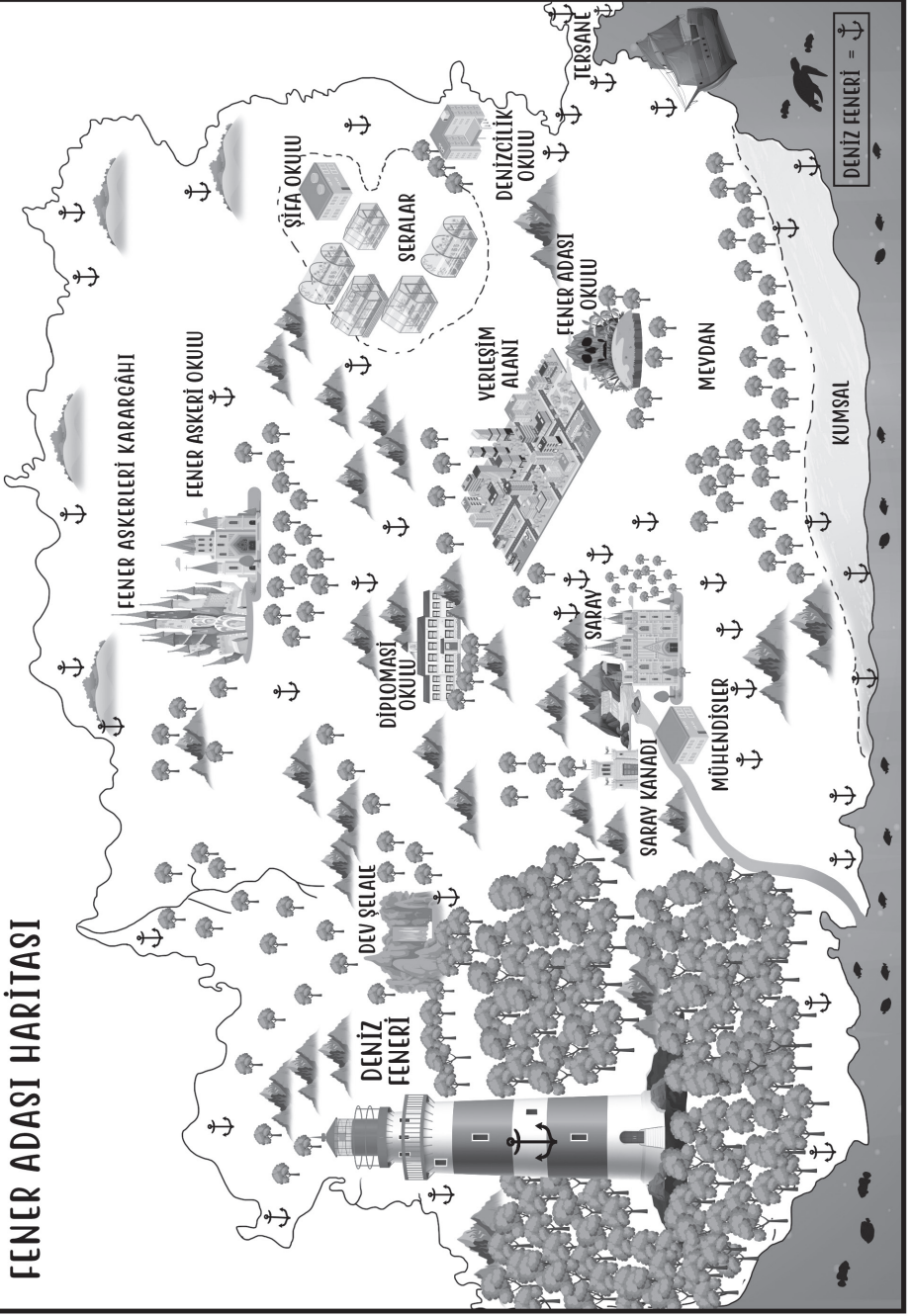

HAZAL

Keskin zekâli ve oldukça sakin biri. Ayrıca ok atma konusunda çok yetenekli.

FENER ADASI HARİTASI

Çünkü fantastik dünyada, belki de diğer tüm türlere göre bile daha çok, karakter doğru seçimler için ödüllendirilir ve kötüler için cezalandırılır.

Boromir'e sor.

R.A. Salvatore

Aile

Ferman, üzerine yağan yağmurun her bir damlasını hissediyordu. O kadar ısrarcı bir yağmur vardı ki damarlarındaki kanın akışını bile hızlandırıyordu.

O an aslında bir şeyden korktuğunu fark etmişti. Daha da hızlanmaya başladı. Neden korktuğunu hatırlayamıyordu ama Gena için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Daha da hızlı yürümeye çalışması hiçbir işine yaramıyordu. Az önce, yağmurla flörtleşirkenki hızından daha fazlasına ulaşamamıştı. Önünde uzanan dar sokağa neden geldiğini bile hatırlamadığı hâlde oradaydı. Sokaklar değişiyordu ama hızlanamıyordu. Her yer yıkılmış, kül olmuştu. Tüm ada cehenneme dönmüştü sanki. Kumsallar griye, küllerle iç içe geçerek korkunç bir kokuya kavuşmuştu.

Burası Fener Adası'ydı; ancak adanın sakinleri ortalıkta yoktu, geriye hiçbir şey kalmamıştı. O an, bacağına tüm sinirlerini uyan acısını da hatırlamıştı. Başından her ne geçtiyse küçük bir travmaya neden olduğu kesindi. Neden hatırlamakta bu kadar zorluk çekiyordu? Vücudunun yol arkadaşı olan yaraların bile

FENER ADASI MACERALARI

acılarını, sinirlerinde hissetmesi zaman alıyordu. Bunun nedenine odaklanmak yerine, gittiği yere neden gittiğini hatırlamak için zorladı kendini.

Sonunda adaya çıkmak için geçirdikleri o kazanın, hafızasını hareketlendirmesiyle kendine geldi. Zar zor bu adaya adım atmışlardı. Dizleri üzerine düştüğünü hatırlıyordu. Bu külle kaplı kumsala düşüvermiş, mide bulantısı içinde bir süre mücadele etmişti. Etrafta hiçbir fener askeri bile yoktu. Onları kovalayan birileri, yavaş yavaş öldürmek için dev fenere almaya gelen saray mensupları... Hiçbiri yoktu. Kalabalık bir ekip olarak, tam yedi kişi, yolculuk yapmışlardı. Buraya gelmeyi başarabileceklerine emin değillerdi. Aslında nasıl bu topraklara geri döndüklerini bile tam olarak hatırlayamıyordu. Ancak bir şekilde başarmışlardı. Şu an, acelesi olan bir çalışan gibi sokağı geçmeye çabalamasının asıl sebebinin de bir türlü hatırlayamıyordu.

"Gena!" dedi, nefesini soğuyan sisin içerisine bırakarak. Geldiklerinden beri sisin içine yeniden döndükleri için hepsi de kötü hissediyordu. Yine de bu, unutamadıkları bir kas hafızası gibi onların içine işlemişti. Nasıl nefes alacaklarını, nasıl mücadele edeceklerini, nasıl yürüme gerektğini ve gözlerinin önündekini nasıl fark edeceklerini biliyorlardı. Burada doğup büyüyen herkes, bunu bilmek zorundaydı. Hayatta kalmak için, içinde bulunmak zorunda olduğunuz coğrafyanın yaşam koşullarına alışmanız gerekirdi. Onunla en iyi şekilde yaşamaya çalışmak, sizin işinize gelirdi. Öteki türlü, her şekilde doğanın kazandığı bir ortamdaydılar. Sisten nefret ederseniz, genelde size astım olarak geri dönme-

yi tercih ederdi. Sonunda hangi meslek okulunu seçmeniz gerektiği kısmına ulaşmadan, ölüp giderdiniz.

Ferman, sokağın başına doğru yürürken, üzerindeki uzun pardösüsü bulunan korkutucu bir siluetin karşısında duruyor olduğunu fark ettiğinde irkildi. Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmek zordu. Bu sis, bir fanus gibiydi ama ara ara sizin önünüzü de keserdi. Burası da o yerlerden biriydi. Bu yüzden onu görmesi için biraz daha yaklaşması gerekmişti. Ama hâlâ onu algılamakta zorluk çekiyordu. Sadece bir karartı olarak görüyordu.

Önünde uçuşan kül ve yanmış evlerden uçuşan parçalarla kıvılcımlar dans ediyordu. Üzerindeki pardösünün ceplerine koymuştu ellerini. Öylece ona bakıyor, yaklaşmasını bekliyordu. Ferman, ona istediğini verdi. Daha yakınına doğru ilerledi. Yaklaştıkça, onu birine benzetmeye başlamıştı. 1.80 boylarında, yavaş yavaş çökmeye başlamış bir adamın görüntüsüydü. Kendine benzeyen gözlerini görmezden gelemezdi. Ama en güzel yerlerini ona değil, annesine borçlu olduğu için içi rahattı. Adanın şeytanı olarak kalmıştı aklında bu karartı. Kendi oğlunu, akbabalara yem yaparak hiçliğe sürükleyen adam olarak kalmıştı hafızasında. Ona bir oğul vermiş, ona her şeyini vermiş olan kadını duvarların arkasına yıllarca hapseden bir koca olarak biliyordu onu. Ne yazık ki onunla ilgili zihnindeki tüm çekmeceleler kötü anılarla doluydu.

– Baba?

Ferman, sesinde hiçbir titreme ya da özlem olmadan seslenmişti. O muydu gerçekten? Bunu merak ediyor-

du. Öylece karşısında, bir gölge olarak kalmaktan ileri gidemeyen bir adamın kimliğini çözmek için daha fazla bekleme nedeni görememişti.

– Geri dönmen aptalcaydı. Öldüğünü sanıyordum.

Adam, sesinde hiçbir duygu olmadan konuşmuştu. Özlem ya da şaşkınlık, hatta öfke bile yoktu ki bu hiç alışılmadık bir şeydi. Bu adamın gözlerinde; öfke çukurlaştığı bir tırnak kadar inatla yer edinmişti.

– Adayı hapsetme planın kadar başarısız bir plandı neyse ki. Et ve kemik olarak karşıdayım. Gördüğün gibi sapasağlamım. Tabii şu açgözlü akbabalardan birinin yaptığı işi saymazsak...

Bu sırada yavaşça, aksayan bacağını ileri doğru götürmüş, oraya doğru bakmıştı. Gitgide kötüleşen bir yaraydı. Yaşlandıkça daha çok ağrımaya ve canını sıkmaya, onu engellemeye başlamıştı. Yine de yokmuş gibi davranmak, iyi hissettiriyordu. Henüz güçsüz olmak için çok gençti.

– Sen ölmedin. Ama ben yine de hemen kaybettiğime hüküm vermezdim. Etrafına bakmadın galiba.

Ferman, babasının tozlanan ses tonunun tüylerini diken diken etmesiyle gözlerini kısıtı. Her ne yaptıysa, Ferman'ın hoşuna gitmeyecekti. Ne yaptıysa, kendini daha toparlayamamış bir ikinci bölge liderinin kontrol edemeyeceği bir şeydi. Onu korkutan buydu. Geç kalınmış olması.

Ardından yanlarındaki binalardan birinden cam kırılma sesinin gelmesi, duyulan bir kadın çığlığı ve tam ayaklarının önüne düşen beden... Ferman irkildi. Öylece kalakaldı. Gena'ya bakakaldı. Bakır renkli kıvrırcık saçla-

rı yer yer kızışmıştı. Zemine çarptıktan sonra çatlamış kafatasının içinden sızan kan, ayaklarına doğru çoğalıyordu. Ferman, öfkeyle babasına baktığında karartı artık yoktu. Bu yüzden yere çöktü. Ona yetişememişti. Her ne olduysa, hatırlayamadığı o sürede ona yetişmesini engellemiştir. Onu koruyamamıştır. Bu adanın Başkan'ı, toprakların kendine ait olduğunu açıkça göstermiştir. Adayı yok etmesi gerekse bile, buraya o sahipti.

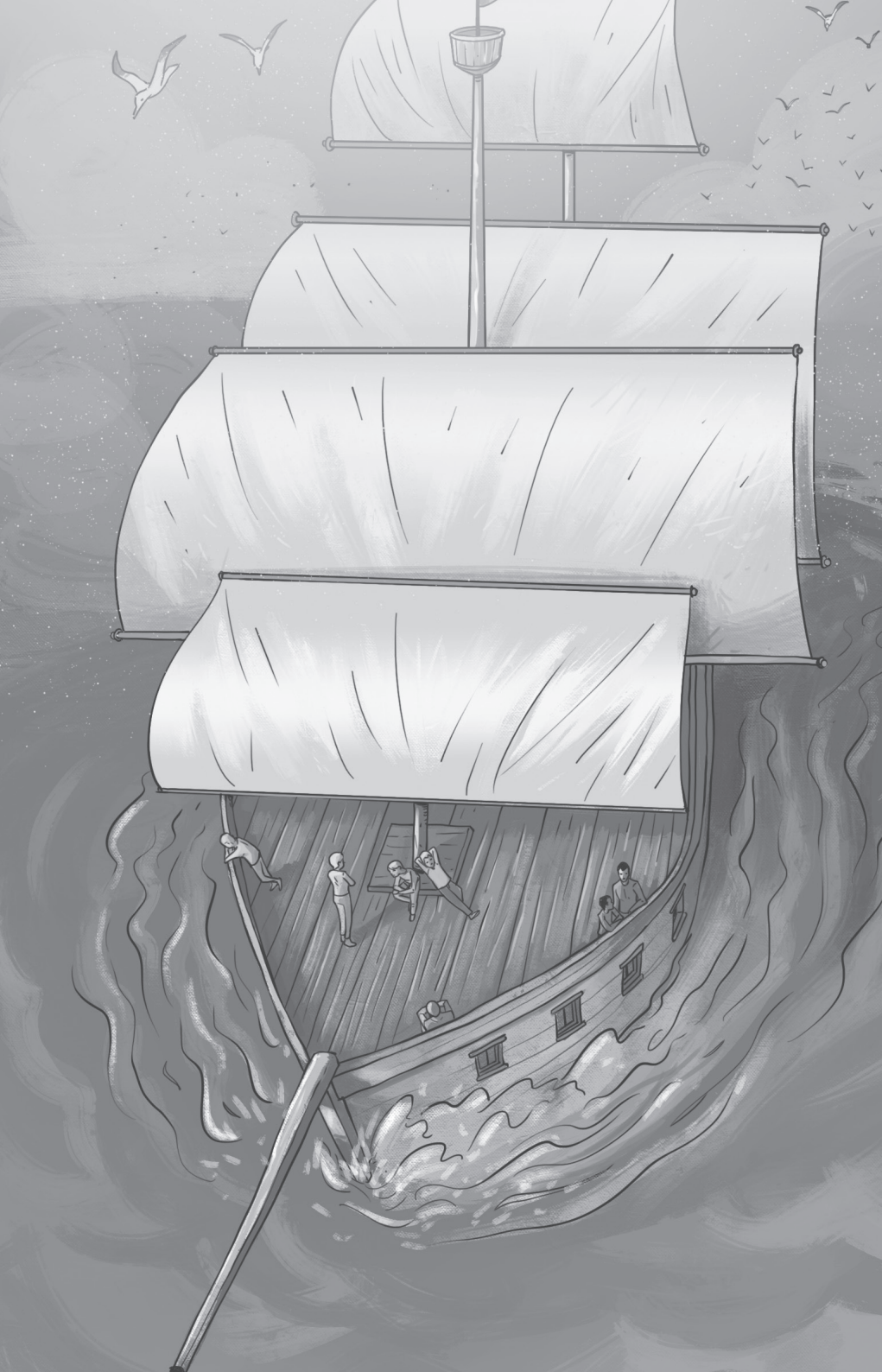
O gün son duyduğu şey, babasının pürüzlü sesiydi.

"Aile zayıftır."

Zor Kararlar

Devasa boyutlarda, siyah bir gemi gördüğünüzde genelde onunla ilgili düşünceleriniz iyi olmazdı. Korsan olduğunu düşünebilirdiniz. Eğer bu tip maceralara ve kurgulara meraklı iseniz, benzer tatta binlerce kitap okumuş olmak gerekirdi, o zaman anlaması kolay olurdu. Ya da bir istilacı da olabilir diye geçebilirdi akıllardan. Çünkü devasa boyutlarda siyah bir geminin içine sığabilecek asker sayısı da düşünüldüğünden çok daha fazladır ve bu korkutucu gelir. Amacının ne olduğu düşünülürse düşünülün, ona iyi şeyler yüklemek zordur. Ancak bu kez "Barbaros" adlı bu kocaman siyah gemide yedi kişi, hayal kurmalarını bile yasaklamış bir hükümdarın yapabileceklerini engellemek için tüm cesaretleriyle yola çıkmıştı.

Yaklaşık bir haftadır, oldukça sakin bir denizde yolculuk ediyorlardı. Herkes olduğundan daha sessiz, düşünceli ve hatta durgundu. Tüm bu yaşananlar, olgunlaşmalarını sağlamıştı. Her şey, hesaplarının dışında gelişen olayların sonuçları olduğundan dolayı, sonunda olabilecek şeyleri kabul ederek kaçmayı zar zor başardıkları adaya geri dönüş yoluna çıkmalarını sağlamıştı. Kimse istemiyor olsa da o sahile adım atmak şarttı. Aileleri, arkadaşları ve borçlu oldukları insanları, hayatlarını karartan adamın ve sistemin içinden çekmeleri

FENER ADASI MACERALARI

gerekiyordu. Sisin dışına çıktıklarından beri keşfettikleri onca şey, sevdiklerini dışarı çıkarmak için kuşkusuz mükemmel bir motivasyon sağlıyordu.

Üstelik artık ellerinde bir tür harita bile vardı. Rota bulmayı, pusula kullanmayı henüz tam anlamıyla bilmiyor olsalar bile, bunu başarıyla öğrenebilecek kadar çok uzun zaman geçirmeye başlamışlardı gemilerde. İstedikleri ve hayal ettikleri bambaşka şeyler vardı. Herkes ailesini özlemişti. Mesela Bulut ve Demir, babasının huysuz eleştirilerini, annelerinin yumuşacık sorularını hayal etmekten alıkoyamıyorlardı kendilerini. Hayatlarına anlam katabilmelerini sağlamak için, tüm gördüklerini sorgulayabilir olarak büyütmüşlerdi onları. Karşılarına çıkan ilk fırsatla beraber kaçabilmeleri için çoğu aileden daha gözü kara olmuş, endişeden kapılar arkasına kapanmış olsalar da kendi yollarına gidebilecek kadar cesur olan çocukları için mutlu hissetmişlerdi. Onlardan haber alamamak öldürücü olmalıydı. Demir'in tüm düşündüğü buydu. İçinden bir ses annesinin sürekli onların ölmüş olduğu ihtimaliyle içini karanlık bulutlarla sıkıyor olmasının mümkün olduğunu söylüyordu. Babası bunun olamayacağına inanmıştı bile, buna emindi. Bay Karzo, böyle bir hayalci olarak büyümüştü.

Ferman, kendi hayatını ve aksayan bacağına borçlu olduğu için babası hakkında iyi şeyler düşünmüyordu. Yine de adaya dönme sebebi intikam değildi. Sistemin bozulmasının nelere mâl olacağını biliyordu. Buna annesinin durumu da dâhildi. Ona olacıklardan sorumlu olmak istemiyordu. Annesini yanında istiyordu. Atan kalbini borçlu olduğu kadının, hâlâ güvende olup ol-

madığını merak ediyordu. Çünkü değişmediğine emin olduğu bir şey varsa; o da babasının huyuydu. Onun önemseydiği şeyler bambaşka şeylerdi. Bu tutkusu, anesinin de güvende olmadığına emin olmasını sağlıyordu. Yazık ki çok uzun zamandır fenerde hapis olduğunu bildiği hâlde, dönüş yoluna kendini çıkaramamıştı. Şimdiye kadar böyle bir ihtimal olduğunu bilmiyordu. Gemilerden haberi yoktu. Balinalar ise çok kısıtlı bir bölgede onlara yardım edebiliyordu. Bazen tüm bunları bile babasının yönettiğini düşünüyordu. Paranoyak bir oğul için çok fazla kötü huyu vardı.

Gena, Ferman'ın düşüncelere dalıp gitmesine alışkındı. Kafasında onlarca şeyi bir anda kurardı. Her zaman yapması gereken bir şey olduğuna inandığından, düşünmeye asla son vermezdi. Uyurken bile anlamsız onlarca şey mırıldanırdı. Bu huyu, onun uykusunda bile düşündüğünü gösterir gibiydi. Şimdiye kadar ailesine dönük hiçbir düşüncesi olduğunu hissetmemişti. Onları tamamen geride bıraktığına inandırmıştı belki de Gena'yı. Ancak bacağında bir ağrı hissettiği an ya da onun engel olduğu bir dövüşte, geçmişe ister istemez dönmek zorunda olduğunu da aklından çıkarmamıştı. Onunla paylaşmasa da babasının onda bıraktığı, iyileşmeyen anıları yüzünden unutamadığı şeylere sahipti.

Ferman, çok sayıda maskesi olan bir adamdı. Bu yüzden her zaman, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Bazen hüznlendiğinde bile en iyi zamanında olduğunu düşünmenizi sağlardı. Bu, duygusal olarak onu takip etmeyi zorlaştıran tek şeydi. Her an apaçık biri olmadığı için ketumluğundan medet ummak dışında bir şansı kalmıyordu Gena'nın da. Yine de artık maske taktığı an-

ları anlayabildiği kadar yakından tanımişti onu. Nihayet arada sırada ayırabiliyordu hâllerini. Bazen tamamen onu da kandırıldığı oluyordu tabii. Tıpkı ona söylemeden liderliği bırakıp ortadan kaybolması gibi... Tesla sayesinde ona ulaşmayı başarmıştı ama onu sonsuza dek kaybetmiş olabilirdi. Bunu düşündükçe içi alev alıyordu.

Fern, Tristin gitti gideli başına çöken sessizlik altında ezilecek gibi hissediyordu. Annesiyle buluşmuş olmasaydı bunların yaşanmayacağını biliyordu. Onlarla Harput gemisinde olurdu. Ama hayatında ilk kez ikizinden başka bir yolu seçmişti. Bu, hem korkutucu hem de cesaretlendirici bir his veriyordu. İlk kez bunu yapabilecek kadar büyüdüğünü düşünmesine neden oluyordu.

Artık eskisinden daha cesurdu. Üstelik diğer gemide Luna'yı bile bırakmayı seçebilmişti. Bu da bireysel isteklerinin yerini başka şeylerin alabileceğini gösteriyordu. Zaten bu tip bir karar da büyümenin habercisiydi. Hem kötü bir histi, hem iyi. Ne düşünmesi gerektiğine pek emin değildi. Adaya döndüğünde ne bulacağını, ne beklemesi gerektiğini de tam olarak bilmiyordu. Annesini ve babasını öylece bulabileceğine bile emin değildi. Belki de başlarına bir şey gelmiş ya da adadan çıkmayı başaramışlardı. Neyi düşünürse düşünsün imkânsız olmakla beraber, muhtemel de geliyordu. İyi olmalarını umut etti. Tüm bu seçimlerinin bir hiç uğruna olmamasını diledi. Uzakta kalmış olsaydı, iyi olduklarına sürekli olarak inanmak daha kolay olurdu. O bizzat görmeyi, nasıl olduklarını keşfetmeyi tercih etmişti.

Kıvılcım; bir kütüphaneye tıklmıştı. Annesine ulaşmak için başından geçen olaylardan bir şeyler öğrenmesi gerekmişti. Üstelik en güvendiği adamlardan bi-

rinin de aynı yola çıkıyor olması, kendini güvende hissetmesi için iyi bir nedendi. O gittiğinden beri, adada değişen bir sürü şey olmuş gibiydi. Ancak buna rağmen annesini hâlâ sağlıklı ve aslında güvende tutan bir yerde olması harikaydı. Yine de Bulut ne demişti? Harita hırsızlığından sonra kaçmışlardı. Geride neler olduğunu görme fırsatları olmamıştı. Kütüphaneden bir şey çıkarıldıysa, bunun sorumlusu olarak Farah'ı bulmaları mümkündü. Ne olursa olsun annesinin iyi olmasını diliyordu. Ona ulaşabilmek ve onu tam zamanında kurtarmak istiyordu.

– Peki nasıldı? Yani hâlâ enerjisi yerinde miydi?

Kıvılcım, küçük ancak kısa zamanda kararmaya başlamış bir elma ısıyordu. Durumu nasıl olursa olsun, elmanın onlara verdiği lezzetin yeri doldurulamazdı. Ellerindekinin gidebildiği kadar uzun gitmesini diliyorlardı.

– Bizce öyleydi. Yani senin yaşında bir oğlu olduğunu düşününce, bayağı iyi görünüyordu açığı.

Demir, oldukça neşelendirici konuşmuştu. Kıvılcım ister istemez kocaman gülümsedi. Annesini hayal meyal de olsa hatırlıyordu. Her zaman yaşına göre genç ve güzel olmuştu. O kadar zarif bir duruşu vardı ki güzellikle kutsanmış olduğunu düşünürdü. Hâlâ daha bu kadar genç göstermesine şaşırırmazdı.

– Onu görmek için sabırsızlanıyorum ama içimde bir korku var. Yani yıllardır adaya ayak basmadım ve şu an bunun o kadar da kolay olmayacağını düşünüyorum.

– Evet, kolay olmayacak, o kesin. Yine de düşününce, adada bizden inatçı bir ekip gördü mü, pek emin değilim. Bence halledebiliriz.

FENER ADASI MACERALARI

Kıvılcım düşünceli bir şekilde başını sallarken, rahatlamıştı. Kollarını dizlerinin etrafına dolayarak, bacaklarını kendine doğru çekti. Gerçekten de çoğu kişiye göre inatçı oldukları kesindi. Bu yüzden başaramayacaklarını düşündükleri pek çok şeyin üstesinden gelebilmişlerdi.

– İçeride neler dönüyor, o kadar merak ediyorum ki! Hayal gücüm inanılmaz çalışıyor. Sanırım bu yüzden biraz umutsuz konuşuyorum.

– Yalnız değilsin, hepimiz aynı durumdayız. Bir de Bulut'u duysan. Kötümserlik konusunda üzerine yoktur.

Kıvılcım gülümserken, karşılarından onlara doğru yaklaşan Bulut, konuşmanın üzerine onları daha da gülümsetmişti. Kıvılcım, genişlemiş gülümsemesiyle Demir'den önce konuştu.

– Ah! Tam zamanında, biz de seni konuşuyorduk.

– Beni mi?

Bulut şaşkınlıkla önce abisine, sonra da Kıvılcım'a bakmıştı. Ne konuştuklarını merak ediyordu ama sırtışlarından bunun pek de hoşuna gidecek bir şey olmadığını varsaydı.

Demir, Bulut'a yanındaki boş yeri işaret ederek oturmasını söyledi.

– Çok çabuk kötü şeyler düşünebileceğini söylüyordum.

– Ünümün bu olması çok acı gerçekten. Hâlbuki bence gerçekçiyim.

Bulut, umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerken Demir de ona gülümsedi. Biraz hakkı vardı. Gerçekten durumları çok gerçekçi değerlendirebiliyordu. Tek so-

run, zorlu koşullarda hiç kimsenin bu kadar gerçeği istememesiydi. Başarmak için umut etmek gerekirdi. Umut varsa, daha fazla çabalamak için güç vardı. Bu da ancak ve ancak; koşulları olduğundan daha pozitif değerlendirmekten ileri geliyordu. Demir, buna inanırdı. Denizcilik Okulu'na girdiğinden beri buna odaklanmayı öğrenmişti. Luna, en az onun kadar iyiydi. Bu yüzden onu hemen özlemeye başlamış olması anlaşılır bir şeydi. İkiye bölünmek hoşuna gitmiyordu. Yine de kimseyi adaya dönmeye zorlayamazdı. Zaten zar zor çıkmayı başarmışlardı. Bunu kabullenmek kolay değildi. Üstelik bekleyen biri yoksa, adaya yeniden adım atmak da oldukça mantıksızdı.

Gena ve Ferman yanlarına geldiklerinde, karar zamanı olduğu çok açıktı. Bir plan yapmaları gerekecekti. Yapmamaları gereken şeyleri konuşmaları gerekecekti. Birlikte hareket etmek önemliydi. Bunun gerçekleşmesi için her adımı özenle planlanmış bir yol haritası gerekiyordu. Herkesin ailesine ulaşması temel amaçtı. Ancak gizli kalan amaç; oraya yeniden adım atan herkesin sağ salim yeniden oradan çıkmayı başarmasıydı. En zor olan bunu başarmaktı. Kimseyi deniz feneri askerlerinin elinde bırakmadan, planladıkları tüm hedeflere ulaşmaları gerekiyordu. Hiç bitmeyen bir maceraya girdikleri andan beri, artık sakın bir sabaha uyanmak gibi basit dilekleri kalmamıştı. Artık ertesi güne, yine aynı kişi sayısı ile girmeyi umuyorlardı. Her akşam, içten içe tüm mürettebatın duası buydu.

Demir şaşkınlıkla Fern'in onlara doğru yaklaşmasını izledi. Onunla ilgili emin olamadığı bir sürü şey vardı.

Ancak bunlardan biri, güven konusuna asla bağlanmazdı. Onu Denizcilik Okulu'na girdiği ilk günden beri tanıyordu. Güvenilir olması zaten, karakter yapısı olan ketumluğundan kaynaklanıyordu. Her şeyden önce fedakâr bir kardeş ve arkadaş olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Demir, fedakâr bir evlat olduğunu da kanıtlamak için fırsat bulmasına sevinmişti. Onun hakkında fazla şey bilmezdi. Ancak her zaman Tristin'a göre daha hüznü kalan bir hâli vardı. Luna'ya olan aşkını hemen hemen herkes biliyordu ancak bunu senelerce konuşmaktan ve birilerine anlatmaktan çekinecek kadar utangaç bir adamdı. Ama çok cesurdu. Onunla ilgili tartışamayacağı bir şey daha varsa o da Fern'in yürek yemişçesine cesur oluşuydu.

Ona doğru yaklaşırken, omuzlarının biraz düşmüş olduğunu ve bir haftadır solgunlaştığını fark ediyordu. Tristin'dan uzak olması buna bir sebep olabilirdi ancak daha da içine kapanık olmaya başladığı kesindi. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Konuştuğu zamanlarda genelde karşısındakini dinlemeye yönelik sorular soruyordu. Muhteşem bir dinleyiciydi. Konuşmaktan ne kadar nefret ediyorsa, o kadar dinlemeye ilgisi vardı. İyi bir gözlemciydi. Şimdi de bu kalabalıklaşan köşenin, yeni kararlarla ilgili olduğunu çabucak çözümlenmişti. Çağırılmayı beklemeden, yanlarına geliyordu. Demir, onu bu kadar yıldan sonra ilk kez saçları uzamış hâlde gördüğünü fark etti. Yüzünün tertemiz ortaya çıkmasına o kadar alışmıştı ki alınına düşmeye başlamış uzun perçemleriyle sanki bambaşka biri gibiydi. Zeytin siyahı gözleri saçının koyu rengiyle uyum içerisindeydi.